

บทที่ 2

เวสเซ็กซ์ของฮาร์ดี้

ท้องถิ่นหรือตำบลที่ฮาร์ดี้เรียกว่า เวสเซ็กซ์ซึ่งเขาใช้เป็นฉากในนวนิยายทั้ง 7 เรื่องนั้น เป็นชื่อโบราณที่ฮาร์ดี้นำมาจากประวัติศาสตร์ในสมัย Anglo-Saxon เพื่อใช้บรรยายถึงสภาพของสังคมชนบทในแถบตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศอังกฤษ หรือที่เรียกกันว่าเดอร์เซต เมื่อพิจารณาในแง่ภูมิศาสตร์ เวสเซ็กซ์ประกอบด้วยตำบล 6 ตำบลด้วยกันคือ

- Berkshire (North Wessex)
- Hampshire (Upper Wessex)
- Wiltshire (Mid Wessex)
- Dorsetshire (South Wessex)
- Somersetshire (Outer Wessex)
- Devonshire (Lower Wessex)

ชื่อของเวสเซ็กซ์ปรากฏเป็นครั้งแรกในบทนำของนวนิยายเรื่อง Far From the Madding Crowd ซึ่งฮาร์ดี้ได้เขียนไว้ว่า "Greenhill was the Nijnii Novgorod of Wessex" (Thomas Hardy 1974: 25) ฮาร์ดี้ได้แสดงเหตุผลที่เขาใช้ชื่อนี้ไว้ว่า เขาต้องการสร้างเอกภาพของฉากให้กับนวนิยายทั้ง 7 เรื่องของเขา ขณะเดียวกันฮาร์ดี้ต้องการอนุรักษ์สภาพสังคมชนบทตลอดจนขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมของท้องถิ่นที่เรียกว่าเวสเซ็กซ์ไว้ในนวนิยายของเขาด้วย

ฮาร์ดี้เป็นคนชนบท ชีวิตของเขาผูกพันกับธรรมชาติที่แวดล้อมเขามาตั้งแต่เกิด ผนวกกระทบมาจากในหมู่บ้านเล็ก ๆ ของ บอคแฮมตันดอนน (Higher Bockhampton) ซึ่งเป็นตำบลหนึ่งของเมืองดอร์เซต (Dorset) ตั้งอยู่ไม่ห่างจากเมืองดอร์เชสเตอร์ (Dorchester) เท่าไรนัก ที่ซึ่งมีทัศนียภาพอันสวยงามมาก ฮาร์ดี้ถือกำเนิดมาที่นั่นเมื่อ

วันที่ 2 มิถุนายน ค.ศ. 1840 ครอบครัวของฮาร์ดีเป็นครอบครัวในชั้นชั้นผู้ใช้แรงงาน หรือ intermediate class ซึ่งเป็นชนชั้นที่สูงกว่าชาวบ้านธรรมดา คือเป็นชนชั้นที่อยู่กึ่งกลางระหว่างพวกผู้ดีกับชาวนา แม้ว่าคนในหมู่บ้านจะมองว่าตระกูลของฮาร์ดีเป็นตระกูลที่สูง แต่สังคมภายนอกก็มองว่าตระกูลของเขาเป็นชาวนาหรือชนชั้นผู้ใช้แรงงาน ฮาร์ดีจึงรู้สึกถึงความแตกต่างทางด้านชนชั้นเป็นอย่างมาก และมักจะสะท้อนความรู้สึกนี้ไว้ในนวนิยายของเขาเสมอ

บรรพบุรุษของฮาร์ดีมีฝีมือในการเล่นดนตรีเป็นอย่างยิ่ง วงดนตรีของพวกเขามีชื่อเสียงมากที่สุดในเวสเซกซ์ บรรพบุรุษของเขาเล่นดนตรีเป็นประจำที่โบสถ์สตินสฟอร์ด (Stinsford) ซึ่งเป็นโบสถ์ในชนบทเล็ก ๆ อยู่ไม่ไกลจากสถานที่ที่ฮาร์ดีเกิดมากนัก ฮาร์ดีสามารถเล่นดนตรี และเต้นรำแบบชนบทได้ ในนวนิยายของเขามักจะมีเรื่องเกี่ยวกับดนตรีเสมอ เช่นในเรื่อง Far From the Madding Crowd เกเบรียล โอ๊ค (Gabriel Oak) ตัวละครเอกของเรื่องสามารถเป่าขลุ่ยได้ (fiddle) หรือในเรื่อง Under the Greenwood Tree ก็สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของกลุ่มนักดนตรีที่เมลสตอค (Mellstock) ซึ่งเป็นชื่อ โบสถ์ที่บรรพบุรุษของฮาร์ดีเล่นดนตรีเป็นประจำที่นั่น ความประทับใจจากการเล่นดนตรีของครอบครัวนี้เองที่นำมาซึ่งความภาคภูมิใจและความผูกพันกับชีวิตในชนบท เพราะดนตรีหมายถึงวัฒนธรรมของมนุษยชาติที่มีชีวิตชีวาเป็นมรดกตกทอดมาจากอดีต บทเพลงส่วนใหญ่ฮาร์ดีมักจะนำมาจาก passionate hymns และเพลงเต้นรำที่เขาคุ้นหูอยู่บ่อย ๆ รวมทั้งเพลงพื้นบ้านเก่า ๆ (ballads) ซึ่งร้องกันมาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษ ในตำบลที่ฮาร์ดีอาศัยอยู่นั้น ผู้ที่เป็นนักดนตรีจะอุทิศตนฝึกซ้อมดนตรีอาทิตย์ละ 2-3 ครั้ง เพื่อเตรียมไปเล่นที่โบสถ์ในวันอาทิตย์หรืองานสมรสต่าง ๆ รวมทั้งตามสถานที่ต่าง ๆ ในเทศกาลคริสต์มาส ฮาร์ดีเลื่อมใสในกลุ่มคนเหล่านี้มาก และรู้สึกเศร้าใจอย่างมากที่บรรดานักดนตรีรวมทั้งกลุ่มนักร้องประสานเสียงในโบสถ์ (choirs) เหล่านี้ได้สลายตัวไปหมดตั้งแต่เขายังเด็ก ฮาร์ดีได้เขียนบันทึกไว้ว่านักดนตรีเหล่านี้ส่วนใหญ่ยากจนและอดอยาก แต่มีความสามารถและอุทิศตนต่องาน ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกเลยที่เมื่อนักดนตรีประจำหมู่บ้านเหล่านี้สลายตัวไป จำนวนคนที่ไปโบสถ์ก็ค่อย ๆ หายไปด้วย

ฮาร์ดีได้คลุกคลีกับสมาชิกที่มีการศึกษาดีของสังคมในท้องถิ่น เขาได้เรียนภาษาลาติน และได้อ่านงานคลาสสิกมากมาย รวมทั้งได้พูดคุยแลกเปลี่ยนทัศนะทางวัฒนธรรมการรรมเสมอ ฮาร์ดีได้รับถ่ายทอดความรู้ทางด้านสถาปัตยกรรมมาจากบิดาของเขาซึ่ง

เป็นช่างปูนที่มีฝีมือ ความรู้ทางด้านสถาปัตยกรรมนี้เอง ที่ทำให้ฮาร์ดี้สามารถบรรยายภาพของสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ในนวนิยายของเขาได้เป็นอย่างดี เมื่อตอนที่เขาไปฝึกงานด้านสถาปัตยกรรมกับจอห์น ฮิคส์ (John Hicks) ในดอร์เชสเตอร์ ฮาร์ดี้เข้าชั่งกับงานสถาปัตยกรรมของโบสถ์แบบโกธิคสมัยใหม่ (Gothic Modern) มากกว่าสถาปัตยกรรมในยุคกลาง (Medieval Architecture) เพราะเขาเห็นว่าศิลปะแบบ Gothic Modern เชื่อมโยงกับสิ่งที่เป็นธรรมชาติ เช่น ไม้ สัตว์ เป็นต้น ในสมุดบันทึกของเขาเต็มไปด้วยภาพวาดของพืชและสัตว์ และฮาร์ดี้มักจะสอดแทรกการบรรยายถึงสถาปัตยกรรมแบบ Gothic Modern ไว้ในนวนิยายของเขาเสมอ เช่น ในเรื่อง Far From the Madding Crowd ในตอนที่ทรอย (Troy) เข้าไปฝึกกรรมในโบสถ์ร้างแห่งหนึ่งในคืนที่มีฝนตกหนัก หลังจากที่ เขาได้รวบรวมดินปลูกต้นไม้บนหลุมฝังศพของแฟนนี่ โรบิน (Fanny Robin) ผู้ซึ่งเป็นคนรักของเขา ฮาร์ดี้ได้บรรยายถึง Gargoyle ซึ่งเป็นสถาปัตยกรรมชิ้นหนึ่งที่ประดับอยู่ที่โบสถ์แห่งนี้ว่า "It was too human to be called like a dragon, too impish to be like a man, too animal to be like a fiends and not enough like a bird to be called a griffin." (Hardy 1974 : Chapter 46, p. 321)

ฮาร์ดี้จัดได้ว่าเป็นนักเขียนในยุควิคตอเรียน เพราะในช่วง 60 ปีแรกของเขายู่ในศตวรรษที่ 19 แต่ฮาร์ดี้ก็ไม่ใช่ นักเขียนในยุควิคตอเรียนเสียทีเดียว เพราะเขาเป็นนักเขียนสมัยใหม่ในตอนต้นศตวรรษที่ 20 อีกด้วย ในหนังสือ A Preface to Hardy ของเมอร์ริน วิลเลียมส์ (Merryn Williams) ได้กล่าวไว้ว่า "He is neither quite Victorian nor quite modern, although his work combines elements of both ... and his great novels are a disconcerting mixture of the modern and the old fashioned" (Williams 1976 : 22) ฮาร์ดี้ได้ร่วมอิทธิพลความคิดของนักคิด นักปรัชญาในยุคนี้หลายคน เช่น ชาลส์ ดาร์วิน (Charles Darwin), จอห์น สจวร์ต มิลล์ (John Stuart Mill), ออกุสต์ คองท์ (Auguste Comte), ชาลส์ ฟूरเย่ (Charles Fourier), ทอมัส คาร์ไลล์ (Thomas Carlyle) และดิสเรลลี่ (Disraeli) ฯลฯ โดยเฉพาะความคิดในเรื่อง The Origin of Species ของดาร์วิน และความเรียงของมิลล์ ที่ชื่อว่า On the Liberty นับว่ามีอิทธิพลต่อความคิดของฮาร์ดี้มาก เพราะทำให้ศรัทธาเก่า ๆ ที่มีต่อศาสนาคริสต์ของเขาหมดไป ฮาร์ดี้กลายมาเป็นผู้ที่ไม่เชื่อถือในความมีอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

(Agnosticism) และความคิดเช่นนี้มักปรากฏในนวนิยายของเขาเสมอ ฮาร์ดี้รักการอ่านหนังสือมากและชอบศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสมอ ในชีวิตของเขาไม่เคยเข้ามหาวิทยาลัยเลย แต่เขาก็มีความคิดเกี่ยวกับการศึกษาในสมัยนั้น และได้แสดงความคิดเห็นเรื่องการศึกษาไว้ในนวนิยายของเขา นอกจากนี้ฮาร์ดี้ยังได้อ่านผลงานของกวีและนักเขียนในยุคโรแมนติกหลายคนเช่น วิลเลียม เวิร์ดสเวิร์ธ (William Wordsworth) จอห์น คีตส์ (John Keats) วิลเลียม บานส์ (William Barnes) จอร์จ เอลเลียท (George Eliot) เป็นต้น ความคิดโรแมนติกของเวิร์ดสเวิร์ธจะมีอิทธิพลต่อฮาร์ดี้มาก เขาเห็นด้วยกับเวิร์ดสเวิร์ธที่ว่ากวีและนักเขียนควรจะเขียนงานออกมาจากอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริง ฮาร์ดี้เขียนงานจากความประทับใจมากกว่าสิ่งอื่นใด และเขาเห็นว่าวรรณคดีที่เขียนขึ้นจะต้องเขียนเพื่อประชาชนทั้งหมด ไม่ใช่เขียนขึ้นเพื่อคนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดโดยเฉพาะ และฮาร์ดี้ยังเห็นด้วยกับเวิร์ดสเวิร์ธอีกด้วยว่า กวีควรรู้ถ้อยคำง่าย ๆ เพราะเป็นภาษาที่แท้จริงของมนุษย์ ในนวนิยายของเขาเราจะพบว่าตัวละครจะพูดภาษาท้องถิ่น (dialect) แม้แต่เทสส์ (Tess) ตัวละครเอกของเรื่อง Tess of the D'Urbervilles ซึ่งได้รับการศึกษาดีก็ยังพูดภาษาท้องถิ่น ทั้งนี้ฮาร์ดี้ต้องการสื่อให้เห็นว่าคนชนบทคิดและรู้สึกอย่างไรและเสน่ห์ของภาษาในท้องถิ่นชนบทของเวสเซกซ์ อันทำให้นวนิยายของเขามีชีวิตชีวาและมีความสมจริงเป็นอย่างมาก

ฮาร์ดี้รักความเงิบสงบของท้องถิ่นในแถบเวสเซกซ์เป็นอย่างมาก เขารู้จักท้องถิ่นนี้เป็นอย่างดีทั้งในแง่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ฮาร์ดี้มักจะบันทึกถึงตำนานความเชื่อต่าง ๆ ของคนชนบท รวมทั้งเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เขาได้พบเห็นหรือได้รับการบอกเล่ามา เช่น เรื่องการขायกรรธา หรือภาพนักโทษที่ถูกแขวนคอในเมืองดอร์เชสเตอร์ และนักโทษหญิงคนหนึ่งถูกกล่าวหาว่าฆ่าผู้รักของเธอตาย ฯลฯ ซึ่งฮาร์ดี้ได้นำมาเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญที่เกิดขึ้นในนวนิยายเรื่อง Mayor of the Casterbridge และ Tess of the D'Urbervilles สิ่งที่ฮาร์ดี้สนใจอย่างมากก็คือการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชนบท และวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น ฮาร์ดี้รู้ถึงความมั่งคั่งของชาวนา และความยากจนของคนงานในชนบท ในปี ค.ศ. 1883 ฮาร์ดี้เขียน

บทความเรื่อง The Dorsetshire Labour บรรยายถึงสภาพเศรษฐกิจและสังคมของคนงานในชนบทในเมืองดอร์เซตหรือดอร์เซตเชอร์ (Dorsetshire) พวกคนงานกสิกรรมเหล่านี้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ยากจนมาก ไม่มีการสาธารณสุขที่ดี ที่פקก็แออัด บางครั้งเกิดโรคระบาดทำให้ผู้คนเสียชีวิตไปเป็นอันมาก ค่าจ้างแรงงานในดอร์เซตต่ำมาก คนงานได้รับค่าจ้างเพียง 7 ชิลลิงต่อสัปดาห์ นอกจากนี้ฮาร์ดิงได้บรรยายถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเสมอกับคนงานในชนบท เช่น การไม่มีงานทำ การถูกไล่ออกจากกระท่อมของพวกชาวนาเมื่ออยู่ครบตามสัญญา งานที่มีให้ทำเฉพาะฤดูกาล การนำเครื่องจักรเข้ามาใช้ในไร่นา การขยายเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเข้าไปในชนบท ความแตกต่างในเรื่องชนชั้น และผลกระทบของเมืองที่มีต่อชนบทเป็นภาพที่เรามักพบเห็นอยู่เสมอในนวนิยายเวสเสกซ์ของฮาร์ดิง

นวนิยายส่วนใหญ่ของฮาร์ดิงจะเกิดขึ้นในดอร์เซต หรือดอร์เซตเชอร์ ยกเว้นเรื่อง Jude the Obscure เท่านั้นที่เกิดขึ้นในเมืองบาร์คเชอร์ (Berkshire) ในบันทึกของฮาร์ดิงเขียนไว้ว่าเมืองดอร์เซตเป็นชนบทที่ล้าหลังมากที่สุดของอังกฤษ ผู้คนยากจนที่สุดและการอุตสาหกรรมก็มีน้อยมาก ในขณะที่ประเทศอังกฤษกำลังเปลี่ยนแปลงเนื่องจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม และการเคลื่อนไหวของพวกนักปฏิรูปสังคมและการเมืองแบบประชาธิปไตยในอังกฤษ (Chartism ค.ศ.1836-1848) ซึ่งกำลังรุนแรงและสร้างความหวาดหวั่นให้กับประชาชนอังกฤษขณะนั้น แต่ในดอร์เซต ตำบลที่ตั้งไปทางตอนใต้ของเวสเสกซ์อาจจะกล่าวได้ว่าวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์แทบจะไม่มีเปลี่ยนแปลงใด ๆ เลย ด้วยเหตุนี้ดอร์เซตจึงเป็นท้องถิ่นที่สามารถรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ไว้ได้ และผู้คนในท้องถิ่นส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ชอบเชื่อถือในโชคลางหรือสิ่งที่อยู่นอกเหนือธรรมชาติ (superstitions) ต่าง ๆ ดังที่ฮาร์ดิงมักจะสอดแทรกไว้ในนวนิยายของเขาเสมอ

ฮาร์ดิงเกิดและเติบโตมาในดอร์เซต เขาเห็นว่าท้องถิ่นนี้แตกต่างไปจากท้องถิ่นอื่น ๆ ในอังกฤษ เพราะดอร์เซตมีวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีหรือแม้แต่ภาษาพูดที่มีลักษณะเฉพาะตนเอง "It was a very remote and old fashioned country... Traditions lingered on for a long time in this neighbourhood"

การเปลี่ยนแปลงเริ่มมีมาถึงดอร์เซต เมื่อฮาร์ดีมีอายุได้ 7 ขวบ ฮาร์ดีบันทึกไว้ว่ามีรถไฟมาถึงยังเมืองดอร์เซสเตอร์ (ค.ศ. 1847)* รถไฟไม่เพียงแต่นำข่าวคราวความเคลื่อนไหวทางสังคมของกรุงลอนดอน ผู้โดยสาร เครื่องจักร ป้ายเคมี เสียงเพลงจากกรุงลอนดอนมาสู่ชนบทเท่านั้น การมาถึงของรถไฟยังทำให้ผลผลิตทางด้านขนมอบเป็นไปอย่างรวดเร็วและยังเป็นการขยายการทำฟาร์มโคนม (dairy farm) ให้เป็นไปอย่างกว้างขวางอีกด้วย ฮาร์ดีบันทึกไว้ด้วยความเศร้าใจว่าเสียงเพลงจากกรุงลอนดอนดังกลบเพลงที่นิยมร้องกันในชนบท (folk songs) และยังมีส่วนทำลายเพลงพื้นบ้านต่าง ๆ (traditional ballads) ของท้องถิ่นอีกด้วย "...the orally transmitted ditties of centuries being slain at a stroke by the London comic songs that were introduced."

ฮาร์ดีสนใจการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่รถไฟนำมาเป็นอย่างมาก วิถีชีวิตของเกษตรกรที่ต้องเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากการนำเครื่องจักรเข้ามาใช้ในการกลสิกรรม เช่น เครื่องนวดข้าว (threshing machine) หรือเครื่องหว่านเมล็ดพืช (seed-drill) ดังที่ เขาบรรยายไว้ในเรื่อง The Mayor of Casterbridge และสิ่งที่มีผลอย่างมากต่อชีวิตของชาวดอร์เซตก็คือ การอพยพของพวกคนงานในชนบทไปทำงานยังถิ่นอื่น รถไฟที่มาถึงเมืองดอร์เซสเตอร์ สร้างความแตกตื่นให้กับผู้คนเป็นอันมาก คนที่ไม่เคยออกไปนอกหมู่บ้านต่างก็นั่งรถไฟไปชมความมหัศจรรย์ของเมืองอุตสาหกรรมสมัยใหม่ ภาพของสังคมชนบทของเวสเซ็กซ์ที่เหมือนกับเคยถูกตัดออกจากสังคมภายนอก ก็กลายเป็นเวสเซ็กซ์สมัยใหม่ที่มีทางรถไฟ มีการขนส่งไปรษณีย์ที่ทันสมัย เครื่องจักร โรงงานและคนงานที่สามารถ

* เมืองดอร์เซสเตอร์ อยู่ห่างจากเมืองดอร์เซต ไปทางทิศตะวันตก 3 ไมล์ เป็นเมืองชนบทที่กำลังเปลี่ยนแปลง บนท้องถนนมักเต็มไปด้วยเกวียน สัตว์ต่าง ๆ และพ่อค้าที่ประกอบธุรกิจการค้า มีศาลอังกฤษที่พิจารณาคดีโดยข้าหลวงพิเศษ (assize courts) มีคุกและที่แขวนคอกกลางแจ้ง เป็นเมืองที่มีกองทหารที่เรียกว่า Dorchester Cavalry หรือที่เรียกกันว่า The Blues ผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองดอร์เซสเตอร์ มักเป็นพวกชนชั้นกรรมาชีพ คนงานที่ยากจนและได้รับค่าจ้างน้อยอาศัยอยู่ในกระท่อมของพวกชาวนา ชุมชนที่จากจมนมากที่สุดคือย่านเมือง Mixen Lane ที่ฮาร์ดีบรรยายถึงในเรื่อง The Mayor of Casterbridge

อ่านออกเขียนได้ ฯลฯ ดังที่ฮาร์ดี้ได้เขียนไว้ในบทนำของเรื่อง Far From the Madding Crowd ว่า "... a modern Wessex of railways, the penny post, mowing and reaping machines, union workhouses, lucifer matches, labourers who could read and write, and National school children." (Hardy 1974 : 22)

ในปีที่ฮาร์ดี้เกิด การกลไกกรรมยังมีความสำคัญอยู่มาก คนงานในชนบทมีจำนวนมากกว่า 20% แต่อีก 60 ปีต่อมาจำนวนคนงานลดลงเหลืออยู่ไม่ถึง 10% ทั้งนี้เป็นเพราะเมืองอุตสาหกรรมที่ขยายใหญ่ขึ้น ทำให้คนงานในชนบทอพยพเข้ามาหางานทำกันมาก ประกอบกับการคมนาคมที่เจริญขึ้นและการศึกษาที่มีส่วนทำให้คนเกิดความไม่พอใจต่อสภาพที่เป็นอยู่ ดั้งนั้นแรงงานในชนบทจึงลดน้อยลง ขณะที่แรงงานในเมืองเพิ่มสูงมากขึ้น เซอร์ เจมส์ แคร็ด (Sir James Caird) (ค.ศ. 1816-1892) นักเกษตรกรที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งของอังกฤษ เขาได้วาดแผนที่แสดงให้เห็นถึงสภาพชนบทของอังกฤษ และความไม่เท่าเทียมกันในเรื่องค่าจ้างแรงงานรวมทั้งพื้นที่การเพาะปลูกที่แตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น (ดูแผนที่ประกอบที่ภาคผนวก ข) นอกจากนี้แผนที่ของแครัดยังแสดงให้เห็นถึงบริเวณทางตอนเหนือที่มีเหมืองแร่ และโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ คนงานทางเหนือจึงมีความเป็นอยู่ดีกว่าคนงานทางตอนใต้ คนงานทางเหนือได้รับอาหาร และมีเครื่องนุ่งห่มที่ดีกว่าคนงานทางตอนใต้ ความต้องการแรงงานด้านอุตสาหกรรมและค่าจ้างแรงงานที่สูงทำให้พวกคนงานอพยพไปทำงานตามโรงงานมากขึ้น ส่วนอุตสาหกรรมทางตอนใต้มีน้อยมาก อัตราค่าจ้างไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลงมากนักและผู้คนทางใต้ก็ไม่ค่อยจะอพยพออกจากหมู่บ้านของตนมากเท่าใด รถไฟคู่เป็น เรื่องแปลกประหลาดสำหรับคนทางใต้และพวกเขาก็ไม่ค่อยรู้จักโลกภายนอก ฮาร์ดี้เขียนไว้ในเรื่อง The Mayor of Casterbridge ว่าคนสมัยนั้นคิดว่าประเทศอังกฤษเป็นทวีป "To the liege subjects of Labour, the England of those days was a continent," (Hardy 1974 : 102)

นอกจากนี้ แผนที่ของแครัดยังแสดงให้เห็นถึงแหล่งกิจกรรมที่แตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ ตำบลทางตอนใต้และทางตะวันออกจะเป็นแหล่งปลูกข้าวโพดเสียเป็นส่วนใหญ่ ส่วนทางเหนือและทางตะวันตกจะเป็นไร่ปลูกสัตว์ ชาวนาที่อยู่ตามตำบลทางใต้และตะวันออก จะทำการเพาะปลูกพืชผลต่าง ๆ (arable land) โดยเฉพาะข้าวสาลี ส่วนพื้นที่ทางตะวันตกเฉียงใต้รวมทั้งบริเวณใกล้เคียงพวกชาวนาจะนิยมกัน ไปทำทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์กันมาก

(pasture) สำหรับพื้นที่ทางตอนเหนือมักจะทำการเลี้ยงแกะเสียเป็นส่วนใหญ่ จากสภาพของการกลไกกรรมที่แตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่นทำให้การกลไกกรรมของอังกฤษเป็นการกลไกกรรมแบบผสม กล่าวคือชาวนาที่ทำการเพาะปลูกก็จะทำไร่ปศุสัตว์ เช่น แกะและวัวควบคู่กันไปด้วย

ในระหว่างสงครามนโปเลียน รัฐบาลพยายามที่จะส่งเสริมการเจริญเติบโตของข้าวสาลี โดยการเพิ่มพื้นที่เพาะปลูกขึ้น แต่ก็ยังไม่เพียงพอกับความจำเป็นที่เพิ่มมากขึ้น ในปีค.ศ. 1815 รัฐบาลได้ออกกฎหมายที่เรียกว่ากฎหมายข้าวโพดขึ้นเพื่อห้ามการนำข้าวโพดจากต่างประเทศโดยวางอัตราภาษีขาเข้าไว้อย่างหนัก พร้อมกับนั้นก็ส่งเสริมการเจริญเติบโตของข้าวสาลีในประเทศ แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จเพราะทำให้ราคาข้าวโพดในประเทศสูงมากขึ้น ทำให้คนจนไม่สามารถซื้อข้าวสาลีได้ ความพยายามที่จะลดภาษีลงก็ไม่ได้ผล ดังนั้นในปี ค.ศ. 1839 สันนิบาตต่อต้านกฎหมายข้าวโพด (Anti-Corn Law League) จึงถูกตั้งขึ้นมาเพื่อลดอัตราภาษีลง แต่เนื่องจากในปีค.ศ. 1845 เกิดภาวะวิกฤตการณ์เกี่ยวกับเกี่ยวไม่ได้ผลและการปลูกมันฝรั่งในไอร์แลนด์ (Ireland) ประสบความล้มเหลว ดังนั้นในปี ค.ศ. 1846 กฎหมายข้าวโพดจึงถูกรื้อถอนขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งเพื่ออนุญาตให้ข้าวสาลีราคาถูกจากยุโรปและอเมริกาเข้ามายังประเทศได้

ระหว่างปีค.ศ. 1846-1874 นับเป็นยุคทองของการกลไกกรรมในอังกฤษ แต่นั้นก็ไม่ได้หมายความว่าภาพของคณงานกลไกกรรมที่ยากจนจะหมดไป ยุคทองของการกลไกกรรมในอังกฤษสิ้นสุดลงในปลายปี 1860 เนื่องจากข้าวสาลีราคาถูกของอเมริกาทะลักเข้ามาตัดราคาข้าวในตลาดอังกฤษ ทำให้ชาวนาหลายคนต้องหมดตัว ในตอนปลายศตวรรษที่ 19 ชาวนาเหล่านี้ต่างพลิกพื้นที่ทำการเพาะปลูกไปเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์เพื่อทำฟาร์มโคนม จึงเกิดข้อขัดแย้งกันขึ้นระหว่างชาวนาที่ปลูกข้าวโพด ข้าวสาลี กับชาวนาที่ทำฟาร์มโคนม โดยว่าจ้างคนงานตัดหญ้า (graziers) ให้ปลูกหญ้าเลี้ยงสัตว์เพื่อลดต้นทุนในการผลิตนมปิ้งให้คนในเมือง ในขณะที่ข้าวสาลีราคาคงเดิมแต่ราคาเนื้อมันเพิ่มขึ้น เนื่องจากพวกชนชั้นกลางร่ำรวยขึ้น จึงสามารถบริโภคอาหารได้มากขึ้น

หลังปีค.ศ. 1875 พวกชาวนาที่ปลูกข้าวโพด ข้าวสาลีบนอุปสรรคเนื่องจากการเก็บเกี่ยวที่ล้มเหลวและข้าวสาลีราคาถูกของอเมริกาเข้ามาบีบคั้น ในระหว่างปีค.ศ. 1883-1884 และค.ศ. 1891-1899 นับเป็นยุคตกต่ำของการกลไกกรรมในอังกฤษหรือที่

เรียกว่า Great Depression พวกชาวนาที่เปลี่ยนพื้นที่เพาะปลูกไปทำทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ต้องพบกับวิกฤตการณ์กระทันหันของโรคระบาดในสัตว์ตามมาด้วยฤดูร้อนที่ชื้นที่สุดในปี ค.ศ. 1879 และสินค้าขาเข้าจำพวกเนื้อจากนิวซีแลนด์ ออสเตรเลียและอาร์เจนตินา โดยบรรทุกลใส่เรือไอน้ำแช่แข็งมาตัดราคาขายในอังกฤษทำให้ชาวนาในอังกฤษไม่อาจสู้ราคาได้ ดังนั้นไร่นาจึงเริ่มหมดความสำคัญลง แรงงานเริ่มหายากมากขึ้นทุกที คนงานต่างรวมกลุ่มกันเพื่อเข้ามาหางานทำในเมืองหรือไม่กี่อพยพไปทำงานต่างประเทศ ซึ่งเป็นภาพที่เราจะพบได้จากเรื่อง The Mayor of Casterbridge ในช่วงปีค.ศ. 1870-1900 จำนวนคนงานในชนบทที่ทิ้งไร่นามาเพิ่มสูงขึ้น คนงานในไร่นากลายมาเป็นกลุ่มแรงงานที่เพิ่มมากขึ้นทุกที มีการเคลื่อนย้ายการว่าจ้างแรงงานตามฤดูกาลที่ทิ้งไปสู่อีกที่หนึ่ง ปรากฏการณ์เช่นนี้ฮาร์ดีได้บรรยายไว้ในเรื่อง Tess of the D'Urbervilles ในตอนที่เทสส์ และเพื่อนของเธอที่ทำงานในฟาร์มโคเนม เคลื่อนย้ายไปทำงานทำในฤดูหนาว โดยการรับจ้างขุดหัวผักกาด (turnips) ซึ่งใช้เป็นอาหารสำหรับสัตว์

ในช่วงเวลานี้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในอีกหลาย ๆ ด้านการศึกษาทำให้พวกคนงานไม่พอใจกับสภาพความเป็นอยู่ของตนเอง การขยายตัวด้านอุตสาหกรรมทำให้พวกเขา มีรายได้อดีขึ้น แต่สภาพคนงานทางตะวันตกเฉียงใต้ดูจะลำบากมากกว่าที่อื่นเพราะต้องเผชิญกับปัญหาการว่าจ้างแรงงานที่ต่ำและไม่คงที่ คนงานในไร่นาต้องทำงานหนักแบบกรรมกรและงานก็มีเป็นครั้งคราว ในช่วงฤดูหนาวแทบจะหางานทำไม่ได้เลย เด็กและผู้หญิงก็ต้องถูกใช้แรงงานในไร่นา เด็กบางคนอายุยังไม่ถึง 6 ขวบก็ต้องช่วยผู้ใหญ่ทำงานส่วนใหญ่เป็นงานเบา ๆ เช่น ไล่นกที่มากินพืชผลในนา หรือบางคนก็ต้องออกจากโรงเรียนเพื่อช่วยพ่อแม่ทำงานในไร่นา จนรัฐบาลต้องออกกฎหมายภาคบังคับสำหรับเด็กขึ้น การศึกษาจึงมีส่วนทำให้พวกชาวนาต้องสูญเสียแรงงานไปและยังทำให้ประชากรในชนบทลดจำนวนลงด้วย เพราะเด็กวัยรุ่นเห็นว่าชีวิตของพวกเขาไม่จำเป็นต้องขึ้นอยู่กับชีวิตในชนบทและการทำงานในไร่นาอีกต่อไป

ในปีค.ศ. 1872 โจเซฟ อาร์ช (Joseph Arch) ผู้นำกรรมกรได้ก่อตั้งสหภาพสำหรับคนงานกสิกรรม (New Agricultural Labourers' Union) เพื่อปรับปรุงความเป็นอยู่ของกรรมกรให้ดีขึ้น สภาพของคนงานที่ยากจน พักอยู่ในกระท่อมที่แออัดและสกปรก ไม่ค่อยได้บริโภคเนื้อสัตว์หรืออาหารดี ๆ อย่างในยุคสมัยที่ฮาร์ดีเกิดก็ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามฮาร์ดีก็ไม่เคยล้มกลุ่มคนงาน 6 คนที่ได้รวมตัวกันก่อตั้ง

Tolpuddle Martyrs เพื่อช่วยเหลือคนงานที่ยากจน แต่ภายหลังก็ถูกเนรเทศไปอยู่ที่ออสเตรเลียในตอนปลายศตวรรษที่ 19 ฐานะความเป็นอยู่ของคนงานในชนบทดีกว่าแต่ก่อน แม้ว่าชนบทของอังกฤษในปีค.ศ. 1900 ยังยากจนและล้าหลัง แต่ระบบต่าง ๆ ที่เคยกดคนงานไว้ก็ดีขึ้น

สรุป

มีนักเขียนน้อยคนนักที่จะเขียนถึงสังคมชนบท ฮาร์ดี้แตกต่างจากนักเขียนคนอื่นที่ชอบเขียนเกี่ยวกับการปฏิวัติอุตสาหกรรมหรือชีวิตในเมืองใหญ่ ฮาร์ดี้เห็นว่าการเมืองสมัยนั้น มักผูกพันถึงเรื่องของผู้ปกครองคนใหญ่คนโต รัฐมนตรี ชนชั้นสูง ไม่มีใครพูดถึงคนส่วนน้อยที่แวดวงชีวิตของพวกเขา ไม่มีบทบาททางสังคมมากนัก นวนิยายของเขามักเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตธรรมดาของผู้คนในดอร์เซต ฮาร์ดี้เห็นว่าคนเหล่านี้ทำ "the real job of work in the world" ฮาร์ดี้เป็นนักคิดที่ต่างไปจากคนอื่น เขาสนใจคนส่วนน้อยที่ปราศจากการเหลียวแลจากคนอื่นในยุคของเขา ฮาร์ดี้เขียนนวนิยายเวสเสกซ์ขึ้นเพื่อบันทึกสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในดอร์เซต ขณะเดียวกันเขาก็ต้องการให้ตัวละครของเขาเป็นตัวแทนที่จะสะท้อนภาพของสังคมในยุคนั้นด้วย นวนิยายของฮาร์ดี้สะท้อนให้เห็นถึงชุมชนชนบทของเวสเสกซ์ที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมแบบนายทุน (Capitalism) และเขาต้องการสะท้อนให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมด้วย

ภาพของเวสเสกซ์ที่ฮาร์ดี้ใช้เป็นฉากในนวนิยายของเขาก็คือภาพของสังคมชนบทที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศอังกฤษ ฮาร์ดี้มักใช้นามแฝงแทนตำบลต่าง ๆ ในนวนิยายของเขา เช่น ตำบลเวทเธอร์เบอรี (Weatherbury) ใน Far From the Madding Croud ก็คือเมืองพัตเติลทาวน์ (Puddletown) ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ฮาร์ดี้รู้จักดีหรือฉากของแมรี่กรีน (Marygreen) ในเรื่อง Jude the Obscure ที่มีโบสถ์ในรูปแบบศิลปะแบบโกธิค (Gothic Art) ก็คือเมืองเบิร์คเชียร์ (Berkshire) ที่ย่าของฮาร์ดี้คือแมรี่ เฮด (Mary Head) เดิมโตมาที่นั่น หรือตำบลเมลสตอค (Mellstock) ในเรื่อง Under the Greenwood Trees ที่แท้ก็คือตำบลสตีนิสฟอร์ด (Stinsford) ที่บรรพบุรุษของฮาร์ดี้เคยเด่นดนตรีในโบสถ์ ฉากของทุ่งเอกดอน ฮีธ (Egdon Heath) ที่กว้างใหญ่ไพศาลที่ฮาร์ดี้บรรยายถึงใน The Return of the Native ที่จริงแล้วก็เห็น

ท้องทุ่งเล็ก ๆ ที่กระจายอยู่ทั่ว ๆ ไปในคอร์เซท แต่ฮาร์ดี้ก็นำมารวมไว้ภายใต้ชื่อของ
 เอกดอน ฮีธ (Egdon Heath) บางครั้งฮาร์ดี้ก็นำชื่อเมืองที่มีอยู่จริงมาใช้ในนวนิยาย
 ของเขาเช่น เมืองบาส (Bath) ที่บาสชีบา (Bathsheba) กับทรอย (Troy) แต่งงาน
 กันใน Far From the Madding Crowd เป็นต้น ภาพของเวสเซกซ์ในนวนิยายของ
 ฮาร์ดี้จึงเป็นภาพของการสร้างสรรค์ของโลกแห่งความเป็นจริงและโลกแห่งความฝันที่ซึ่ง
 ความจริง (fact) และจินตนาการ (fancy) ไม่สามารถจะแยกออกจากกันได้ ดังที่
 แดรบเบิล (Drabble) กล่าวไว้ว่า

Hardy's Wessex, however valuable a picture of nineteenth century south-western England it provides, is essentially perhaps paradoxically a fictional creation, a dream-world in which fact and fancy are as inseparably intertwined as the twisting patterns in a piece of marble

ความผสมกลมกลืนระหว่างโลกของความเป็นจริงและโลกของจินตนาการนี้ทำให้นวนิยาย
 ของฮาร์ดี้มีลักษณะสมจริง (realism) และเป็นสัญลักษณ์ (symbolism) ขณะเดียวกันก็มี
 ลักษณะโรแมนติก (romanticism) ด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย